

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Cenâb-ı Mevlâ'ya (c.c) trilyonlarca hamdü senalar olsun ki, bizleri dinlerin en kâmilî, en mükemmeli ve en sonuncusu olan İslâm diniyle müşerref kıldı.

Kâinatın efendisi, peygamberlerin peygamberi ve kıyamet gününün yegâne şefaâtçisi, Hz. Muhammed Mustafa'ya (s.a.v) ümmet olmakla şereflendirdi.

Değerli kardeşlerim! Biz bu dünyaya ne için geldik? Yani bu dünyada vazifemiz nedir? Biliyorsunuz ki insan yokluk âleminde, ervah âlemine geçmiştir ve ervah âleminde Allah (c.c) ile kulları arasında bir mîsak, ahitname olmuştur. O ahitname, Kur'ân-ı Kerîm'de bize bildirilmiştir. Ervah âleminde, Cenâb-ı Mevlâ (c.c) bütün kullarına:

“Elestü bi Rabbiküm?”

- Ben sizin Rabbiniz değil miyim?

Diye sormuş ve bütün ervah, mü'mini de, fâsığı da, kâfiri de, hepsi bir ağızdan:

- Yâ Rabbi, sen bizim Rabbimizsin, diye cevap vermiştir.

Orada üzerimize bir mîsak, bir ahitname aldık, daha sonra zaman tüneline geçip, bu “esbab” âlemine geldik. Bu esbab âleminde belirli bir süre kaldıktan sonra, -tabi bu “esbab” âleminde ne kadar kalacağımızı Cenâb-ı Mevlâ (c.c) bilir, bizim için meçhuldür. Hiç kimse bilemez nerede ve ne zaman öleceğini- “berzah” âlemine göç edeceğiz. “Berzah” âlemi bu dünya ile ahiret âlemi arasında bir geçittir. İşte geçit hükmünde olan berzah âleminde süresini Cenâb-ı Mevlâ'nın (c.c) bildiği bir süre kaldıktan sonra, son istasyon olan ahiret âlemine geçeceğiz. Ahiret âlemine geçtikten sonra ise ya “Sâid” olarak cennete gidip orada mutlu ve mesut olacağız -Allah (c.c) hepimize “sâid”lerden olmayı nasip etsin inşallah- veya “şâki” olup cehenneme gideceğiz.

Allah (c.c) hepimizi muhafaza eylesin.

Onun için insanların bu zaman tüneline geçmesi, Allah'ın (c.c) “fitrî” kanunudur. Yani bu insanın isteğinde olmayıp, istese de, istemese de karşılaşacağı bir olaydır. Şu âna kadar ki sürece kendi isteğimizle gelmediğimiz gibi, bundan sonra da kendi isteğimizle gitmeyeceğiz. Bu tamamen Allah'ın (c.c) kudretindedir.

Ancak önemli olan, ervah, esbab, berzah ve âhiret gibi bu dört istasyondan insan için en önemli olan yer “esbab” yani bu dünya hayatıdır. Neden? Çünkü bu dünya hayatı, bundan sonraki istasyonların, merhalelerin durumunu belirleyecek.

Köylüler daha iyi bilir, bahar mevsimi bol yağmurlu geçer o sene bolluk, bereket olur. Demek ki bahar, yazın durumunun göstergesidir. Eğer o sene baharda yağmur bol olmazsa, yazın mahsul bol olmaz demektir.

İşte bu dünya da, ahiretin göstergesidir. Onun için muhterem kardeşlerim; biz bu dünyaya ne için ve hangi amaçla gönderildiğimizi çok iyi bilmeliyiz. Cenâb-ı Mevlâ (c.c) Kur'ân-ı Kerîm'inde:

“Ben cinleri ve insanları ancak bana kulluk etsinler diye yarattım. Ben onlardan bir rızık istemiyorum. Bana yemek yedirmelerini de istemiyorum. Şüphesiz Allah; rızık veren, sarsılmaz ve kuvvet sahibidir.” (*Zariyat-56, 57, 58*)

Demek ki, bizim yaratılmamızdan gaye Allah’a (c.c) kulluk vazifesi yapmaktır. Bu kulluk vazifesi de kendi kafamıza göre değil, Cenâb-ı Mevlâ (c.c) Kur’ân-ı Kerîm’de nasıl buyurmuş ise, Peygamber Efendimiz (s.a.v) nasıl açıklamış ise, imamlarımız bize nasıl bildirmiş ise o şekilde yapmalıyız. Yoksa kendi aklımıza göre değil.

Muhterem kardeşlerim!

Bir insan, Allah’ın (c.c) rızasını kazanmak, ama yalnız O’nun rızasını kazanmak için, yaratılışın gayesi olan kulluk vazifesini yaparsa, bu dünya da çok rahat, mutlu ve huzurlu olur. O zaman dünyada, ahiret de kişinin peşinden gelir. İşte bu insan dünyada da, kabirde de, ahirette de, haşirde de, cennette de rahat olur.

Bunu zaman zaman söylüyorum. İnsan iki şeyden mürekkeptir: Cisim âlemi ve ruh âlemi. İnsanın ruhunu gönlünü tamamen Allah’a (c.c) vermesi ve dünyayı kalbine sokmaması lazımdır. Kalbimizi bu dünya ile kirletmememiz lazımdır. Kalbimizi Allah’ın (c.c) evi yapmamız lazımdır.

Hadîs-i Kutsî’de Cenâb-ı Mevlâ (c.c):

“Ben yere göğe sığmam, mü’min kulunun kalbine sığarım” buyurmuştur. (*Keşfûl Hâfa, 2256*)

Onun için biz de kalbimizi Allah’ın (c.c) muhabbet yeri yaptığımızda, gerçek huzuru ve rahatı buluruz. Peki dünya için çalışmayacak mıyız? Elbette çalışacağız, kazanacağız, ancak dünyayı kalbimize sokmayacağız.

Bunu şöyle açıklayalım: Bir insan eğer helâl haram ayırt etmeden, hak hukuk gözetmeden hareket ediyorsa, eğer dünya işleri onu namazından alıkoyuyorsa, o insanın kalbinde dünya var demektir. Ama eğer bir insan, düzenli olarak namazlarını ihmâl etmeden kılıyorsa, hak ve hukuka riayet ediyorsa demek ki o insanın kalbinde Allah (c.c) var demektir.

Muhterem kardeşlerim!

İnsan zayıf olması hasebiyle, bir gıybet, bir hata, bir günah mutlaka işler, ancak insanın gönlünde Allah (c.c) olunca hemen akabinde pişman olup tövbe eder. Çünkü gönül onu pişmanlığa çekecektir.

Kur’ân-ı Kerîm’de:

“Allah, tövbe edenleri sever” buyrulmuştur. (*Bakara, 222*)

Fakat insan gönlünü dünyaya verdiği zaman, dünyanın sarhoşu olacaktır. Dünyanın sarhoşu olmak, içki sarhoşluğuna benzemez. İçki sarhoşu belirli bir zaman sonra ayılırken, dünya sarhoşluğu devamlıdır.

Çünkü insan bu hâlde iken, namazda, gece-gündüz, yatarken, kalkarken ve hatta hayalinde bile dünyayı düşünür. Allah (c.c) bizi böyle olmaktan muhafaza eylesin.

Ancak, Allah'ın (c.c) muhabbeti kalpte olduğu zaman, bu dünyadan çıkmak da insana kolay olur. Çünkü insan dosta kavuşacak, o zaman ölüm de rahat olur. Fakat gönül başka bir şeye bağlandığı zaman, ondan ayrılmak çok zor olur. Dolayısıyla ölüm de çok zor olur. İşte bunun için gönlümüzü Allah'a (c.c) verelim.

Yaratılış gayemize uygun yaşayalım inşallah. O zaman hem bu dünya da hem de ahirette mutlu olacağız. Fakat bu çalışma ve davranışlarımız Allah'ın (c.c) bizden talep ettiği ve Resûlullah'ın (s.a.v) bize beyan ettiği şekilde olmalıdır.

Bunu zaman zaman söylememe rağmen, yine siz kardeşlerimize bazı kitapları okumanız için tavsiye edeceğim. İlmihâl olarak, Hanefî mezhebine bağlı olan kardeşlerimize Ömer Nasuhi Bilmen hocamızın yazdığı ve Ali Fikri Yavuz'un sadeleştirdiği "Büyük İslâm İlmihali"ni tavsiye ediyoruz. Hem ilmihâl, hem de akâid bakımından hoş bir kitaptır.

Şafiî mezhebine mensup kardeşlerimize de "Tenvir'ül Kulub" (Kalpleri nurlandıran) isimli, Halil Gönenç hoca efendinin tercüme ettiği kitabı tavsiye ediyorum. Bu kitap da hem akâid, hem ilmihâl hem de tasavvuf yönünden dört dörtlük bir kitaptır. Bu kitabın yazarı da Şeyh Muhammed Emin hoca efendidir.

Tasavvuf konusunda da bizim tercüme ettiğimiz "Minah" ve Hikem-i Atâiyye'yi tavsiye ediyoruz. Özellikle Hikem-i Atâiyye hakikaten dört dörtlük bir kitaptır, insan okurken çok büyük bir zevk alıyor.

Siyer olarak da Ramazan el-Buti'nin "Fıkhu's Siyre" isimli kitabını tavsiye ediyoruz. Bir de dua, ezkar, ahlâk konusunda iki kitabı size tavsiye ediyoruz. Onlar da İmam Nevevi'nin "el-Ezkâr" ve "Riyâz'us Sâlihîn" isimli kitaplarıdır. Âlimler "el-Ezkâr" için, "Evi sat yine de "Ezkâr"ı al" demişlerdir.

Muhterem kardeşlerim!

Resûlullah (s.a.v) nasıl dua etmiş ise, yemek yerken, yatarken, kalkarken ne okumuş ise hepsi orada yazıyor.

İmam Nevevi, (k.s) hakikaten büyük bir âlim olup, diğer âlimlerin içinde ayrı bir öneme sahiptir. Hayatı boyunca oruç tutup, gece gündüz sadece birer kere yiyip içmiştir. Ayağını hiç uzatmamıştır. Kırk altı senelik ömrü olduğu halde, yazdığı eserler çok fazladır. Allah (c.c) öyle bir bereketli bir ömür vermiştir.

Bir adamın şöyle anlattığı rivayet edilir:

- Ben İman Nevevi'yi tanı mıyordum. Bir gece rüyamda deflerin çalındığını gördüm. Ben sordum bu çalınan defler neyin nesidir, neden çalınıyor? Bana denildi ki, İmam Nevevi'ye kutupluk makamı verildi, bu onun keyfi aşkıdır. Sabah uyanınca İmam Nevevi'nin (k.s) kim ve nerede olduğunu sordum insanlara. Bana filan medresede hocadır dediler. Ben de kalkıp o medreseye gittim. Baktım ki, İmam Nevevi (k.s) talebelere ders okutuyor, beni görünce hemen kalkıp yanıma geldi ve bana:

- O görmüş olduğun rüya sende kalsın, dedi.

Bir daha da O'nu göremedim, demiştir.

Yine bir talebesi, İmam Nevevi (k.s) 'ye:

- Hocam çok az yiyorsunuz bitap düşeceksiniz, deyince:

- Benden önce filan filan kişiler yememiş ve düşmemişler, o yüzden ben de yemeyeceğim, demiştir.

Allah (c.c) bizleri âlimlerin feyizlerinden mahrum eylemesin inşallah. Zaten eski imamların hepsi böyleydi. Şimdiki gibi ve bizler gibi değildi.

Meselâ İmam-ı Âzam (k.s) denilince, sıradan bir âlim gibi düşünülüyor, Oysaki onlar, çok değerli ve kıymetli âlimlerdi. Onlar vakitlerinin her anının kıymetini bilen, hep taat ve ibadet ile geçiren, gece-gündüz ibadet eden, bütün zamanını hizmete veren büyük zatlardı.

Muhterem kardeşlerim!

İnşallah, bu tavsiye ettiğimiz kitaplar size kâfidir. Bunları ihmal etmeyin.

Bazı kardeşlerimiz, “Rabıta yaparken bir şey göremiyoruz veya zikir yaparken kalbimiz huzurlu değil, kalbimize çok vesvese geliyor” diyorlar.

Gaye verilen hizmeti yerine getirmektir, bir şey görüp görmemek bizim vazifemiz değildir. Görmemek görmekten çok daha iyidir. Gören kişinin nefsi müdahale edebilir, ancak göremeyen kişi ben bir şey göremiyorum diye kendini hakir görüp, çok daha fazla sevap alabilir, onun için daha faydalı olabilir.

Hikem-i Atâiyye’de;

“Sende gizlenmiş ayıpları araştırman, senden gizlenmiş gaybları araştırmadan hayırlıdır.”

Şeklinde bahsediliyor. İnsanın;

“Ben tövbe aldıktan sonra, acaba ahlâkım değişti mi? Evvelki kibir ve ucûb bende kaldı mı? O dünya sevgisi devam ediyor mu? Arkadaşlarıma karşı bir kin ve nefret var mı?” diye düşünmesi, kötü ahlâkı terk edip, güzel ahlâka sahip olmaya çalışması gerekir. Yoksa “bir şey göreyim veya bir şey sahibi olayım”, diye bilmediği şeylerin peşinden koşması doğru değildir. Bunlar da şeytanın vesvesesidir, insana:

- Sen tövbe aldın, ama hâlâ bir şey göremiyorsun, diyerek, insanı yoldan çıkarmak istiyor.

Onun için tarikatın gayesi bir şey görmek veya bir şeylere vâkıf olmak değil, istikamet sahibi olmaktır.

Allah (c.c) muhafaza eylesin, bir şeyler gören kişilerden birçok kişinin bu yoldan ayağının kaydığını gördük. Öyle ki karşılaştıkları şeyi rahmanî mi yoksa şeytanî mi keramet mi istidrac mı olduğunu ayırt edemediler.

Sizin vazifeniz verilen görevi yapmaktır. Amel edin, inşallah Allah (c.c) amelinizi kabul edecektir.

Bu vesvese de insanın kalbi temizlenmeye başladığı için geliyor, vesvesenin zararı yoktur. Bizzat Peygamber Efendimiz'e (s.a.v) sahabeler gelip:

- Yâ Resûlullah! Kalbimize öyle şeyler geliyor ki, şu an onları sana söylemeye hayâ ediyoruz, deyince,

Peygamber Efendimiz (s.a.v):

- O îmandandır, buyurmuştur. (*Beğavi-Kitabul Mesabih*)

Sizlere vesvesenin peşine düşmemenizi tavsiye ediyorum. Euzü besmele çekip geçin, o vesvese kendiliğinden duracaktır. Ancak o vesvesenin üzerine düşer, müdafaa etmeye çalışırsanız, o vesvese daha fazla çoğalacaktır.

Muhterem kardeşlerim!

Az önce sizlere kitapları tavsiye ederken, zikirlerden bahsetmiştik. Allah'ın Resûlü (s.a.v), farz namazlardan sonra sadece Âyet-el Kürsîyi okumamış, İhlâs, Felâk ve Nâs sûrelerini de eklemiştir. Bu hadîs, Buhari ve Müslim'in rivayet ettiği sahih bir hadîstir.

O yüzden ben de şimdi sizlere, farz namazlarından sonra yalnız Âyet-el Kürsî'yi değil, ona İhlâs, Felâk ve Nâs sûrelerini de ekleyip okumanızı tavsiye ediyorum.

Mademki, Peygamber Efendimiz (s.a.v) böyle okumuştur, mademki fıkıh kitaplarında böyle bahsedilmiştir, İmam-ı Âzam (k.s) böyle açıklamış, o halde biz de böyle okuyalım.

Daha önce de bahsettiğimiz bir konu da, tesbihat konusu. Tesbihat el ve parmaklar ile tesbih ile de çekilebilir. Allah Resûlü (s.a.v) tesbihatı, tesbih ile değil el ile çekmiştir. O zamanlar taş ile de tesbih yapanlar vardı. Resûlullah (s.a.v) onları gördüğü halde, ses çıkartmamış, dolayısıyla o da sünnet olmuştur.

Sahabe-i Kiram'dan Ebû'd-Derda (r.a) ve Ebû Hureyre (r.a) gibi bazı sahabelerin özel tesbihleri varmış, ancak bu tesbihler şimdiki gibi değil de, bir ipe düğümler atarak, o düğümleri saymak suretiyle çekilen tesbihlermiş. Hatta Ebû Hureyre'nin (r.a) bin tanelik özel bir tesbihi olduğu ve her gece bu binlik tesbihini çekmeden yatmadığı rivayet edilir.

Muhterem kardeşlerim!

Arada bir bize sorulan sorulara da cevap vermeye çalışacağım. Onlardan bir tanesi de, "hayızlı bir kadın Kur'ân-ı Kerîm okuyabilir mi?" şeklinde bir sorudur. Abdullah b. Ömer'in (r.a) rivayet ettiği, Tirmizî'de bulunan sahih bir hadîs-i şerifte:

Resûlullah (s.a.v) Efendimiz'in "Hayızlı bir kadın ve cünüp bir kimsenin Kur'ân-ı Kerîm okuyamayacağını" buyurduğu malumdur.

Bu hadîs-i şerifte, bütün mezhep imamları ittifak etmiştir. Yani, İmam-ı Azam İmam-ı Şafî, İmam-ı Mâlik ve İmam Hanbel ittifak etmiştir.

Bütün hadîs kitapları ve bütün fıkıh kitapları, bu şekilde Kur'ân-ı Kerîm okumanın haram olduğunu bildirdiği için, biz de haram olarak kabul ediyoruz. Ancak Kur'ân niyetiyle değil de, dua niyetiyle okunur ise, o zaman ezkâr caiz olur. Veya şöyle bir örnek verelim:

Meselâ, bir bayan hoca ders okuturken, bu halde iken, talebelerine, harf harf yani tek tek Kur'ân-ı öğretmesine Malikî mezhebinde cevaz verilmiştir. Ancak başka durumlarda gerek hayızlı bir kadın gerekse cünûp bir kimse, ne Kur'ân-ı Kerîm'e el sürebilir ne de okuyabilir, abdestsiz bir insan Kur'ân-ı Kerîm'e el süremez ancak, ezberden veya el sürmeden Kur'ân-ı Kerîm'i okuyabilir.

En çok sorulan sorulardan birisi de, bayanların Cuma namazı kılıp, kılamayacağı ile ilgilidir.

Muhterem kardeşlerim!

Ebû Davut'un rivayet ettiği bir hadîs-i şerifte Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuştur:

“Şu dört sınıfa Cuma namazı vacip değildir. Kadına, köleye, çocuğa ve hastaya.”

Bu hadîs sahihtir. Bizzat Peygamber Efendimiz (s.a.v) bu şekilde buyurmuştur. Ve bu hadîs-i şerifi başta, İmam-ı Âzam olmak üzere, bütün fikhî mezhep imamlarımız kaynak olarak, Cuma namazının kadına vacip olmadığını bildirmiştir.

Durum böyle iken, bugün birisi çıkıp da tersini söylerse ona:

Sen Resûlullah'tan (s.a.v), mezhep imamlarından daha mı iyi biliyorsun? diye sorarız.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) zamanında kadınların topluca Cuma namazı kıldıkları sabit değildir. Erkekler Cuma namazı kıldığı halde kadınlardan bir kısmı kendi isteği ile cumaya gitmiş, bir kısmı gitmemiştir.

Peki, kadınlar Cumaya gidemez mi? Gidebilir. Kadınlar için camide ayrı bir bölüm var ise, o kendilerine ayrılmış bölümde Cuma namazı kılabilirler. Namazları da tıpkı erkeklerde olduğu gibi sahih olur. Ama onlara vacip değildir.

Meselâ, misafire seferî iken Cuma vacip değildir. Ancak misafir olarak bulunduğu yerde kıldığı Cuma namazı sahihtir.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) zamanında, kadınların cumaya gitmesi teşvik edilmediği gibi, kadınların evde yaptığı ibadetlerin efdâl olduğu sabittir.

Kadınların evde yaptığı ibadetler daha efdâldir, çünkü orası daha mahfuzdur. Bu, hem hadîs-i şerife göre hem de dört mezhep imamına göre böyledir. Dört mezhep imamı denilince, insanın aklına sadece, İmam-ı Azam, İmam-ı Şafî, İmam-ı Maliki, İmam-ı Hanbelî gelmesin, bu dört imama bağlı binlerce milyonlarca âlim, kutup, evliya var ve bunların hepsi de içine giriyor.

Abdülkadir Geylânî (k.s), Şah-ı Nakşibend (k.s), İmam-ı Rabbani (k.s) gibi nice nice âlimler var. O yüzden bu mezhep imamlarının görüşlerinden ayrılmak hata olur.

Muhterem kardeşlerim!

Bir de tesbih ile ilgili bir şey söylemek istiyorum. Tesbih ile zikir yapabilirsiniz, tesbih çekebilirsiniz, ancak elinizde tesbih olduğu halde dışarıda tesbih ile gezmeyin. Bu gösteriş olur ve aynı zamanda hatadır. İslâm dini gösteriş ve riyaya karşıdır. Tarikatımız da riyaya karşıdır. Ya dışarıda tesbih çekerken, tesbihinizi cebinize koyun öyle çekin veya tesbihsiz çekin. Ama otururken veya camide tesbih ile yapabilirsiniz.

Sorulardan birisi de şöyle:

“Mürşidin önünde insan eğilebilir mi?”

İnsan, sadece secde edemez, ancak saygı göstermek olarak eğilebilir. Çünkü gerçekte mürşide Allah (c.c) için saygı gösterilir ve Allah (c.c) için hürmet edilir.

Tasavvuf kitaplarında, Allah’a (c.c) karşı, Resûlullah’a (s.a.v) karşı, Mürşide karşı, ihvana karşı adap nasıl olmalıdır? Hepsini yazıyor.

Meselâ “Âdab-ı Fethullah” isimli kitapta çok güzel açıklanmıştır. Bir insan, bir insana rükû ve secde yapamaz, ancak mürşidine hürmet göstermek için eğilebilir. Çünkü mürşide mürşit için değil, Allah (c.c) için saygı ve hürmet gösterilir.

Ancak kişi kendisine saygı gösterilmesi için, hürmet edilmesi için insanların kendisine eğilmesini isteyemez. Bu doğru ve câiz bir olay değildir. Ancak kendisi istemeden hürmet gösterilirse de bu zarar vermez.

Tarikatımızda âdabın yeri ve önemi büyüktür. *Âdab-ı Fethullah*’ta hepsi açıklanmıştır. Bu kitabın sohbetlerde sıkça okunmasını tavsiye ediyoruz.

Muhterem kardeşlerim!

Allah (c.c) şahidimdir ki ben gelirken sofilerin kalkmasını istemiyorum, hatta “oturun” diyorum. Ancak sofiler ayağa kalkarsa kendileri sevap alır.

Bir soru da, “Mü’min ve Münafıklığın alâmetleri nelerdir?”

Bunlar da tasavvuf kitaplarında yazıyor. Bir insan konuştuğu zaman ancak doğruyu söylüyor ve kimseyi aldatmıyorsa, kalbinde hiçbir Müslümana karşı kin, buğz ve adâvet yoksa, Allah’ı (c.c) ve Resûlünü (s.a.v) her şeyden daha fazla seviyorsa, küfre dönmekten ateşten kaçır gibi kaçırıyorsa, bir kimseyi Allah (c.c) için sevip, Allah (c.c) için buğz ediyorsa o kimse inşallah mü’mindir.

Münafıklığın alâmetlerine gelince, bunlar hadîs-i şeriflerde bellidir o yüzden bu konuyu daha fazla açıklamıyorum. Allah (c.c) hepimize, son nefeste îman ile can vermeyi nasip etsin.

Muhterem kardeşlerim!

İnsan, sabah-akşam şu duayı okursa çok faydalıdır.

“Yâ Rabbi! Dinimi, îmanımı, nefsimi, ehlimi, ailemi, evladımı sana emanet ediyorum. Sen muhafaza eyle!” derse, inşallah Allah (c.c) muhafaza eder. Çünkü O’nun yanında emanet kaybolmaz.

Şimdi bizim çok değerli bir malımız olsa, bunu en sağlam yere koyarız değil mi? İşte en sağlam yer Allah’tır (c.c). Biz Allah’a (c.c) emanet ediyoruz, Allah (c.c) muhafaza eder inşallah.

Aziz kardeşlerim!

Allah (c.c) hepimize kâmil bir îmanla kabre girmeyi nasip etsin. Hakikaten insanın son nefesini verdiği an, çok zor bir geçittir. İnsan susuzluk çekiyor, şeytan aleyhillâne bunu fırsat bilip çok zorluyor. Ancak, inşallah Allah (c.c) yardım eder, sâdat-ı kirâm da himmet eder. Kur’ân-ı Kerîm’de “melekler iner” buyruluyor. İnşallah melekler bize de yardım eder ve şeytan da bir şey yapamayıp def olur gider de, îman üzere can veririz.

İşte, ben hepimizin gönlünde “Allah” (c.c) olsun istiyorum. Böyle olursa, ne şeytan ne de başka bir şey zarar veremez.

Bir kardeşimiz “Sahabelere buğz edenin durumu nedir? diye soruyor.

Cenâb-ı Mevlâ (c.c) Kur’ân-ı Kerîm’de çeşitli âyetlerde sahabeleri methetmiştir.

Peygamber Efendimiz (s.a.v):

- Allah’tan korkun! Allah’tan korkun! Sahabelerime buğz etmeyin! Kim sahabelerimi severse beni sevmiş olur, kim beni severse, Allah’ı (c.c) sevmiş olur. Kim sahabelerime buğz ederse, bana buğz etmiş olur, kim bana buğz ederse, Allah’a (c.c) buğz etmiş olur, buyurmuştur. (İbni Ebi Şeybe, Musannef, 32412)

Bu yüzden sahabelere buğz etmek, küfür değilse de, günah-ı kebâir yani büyük günahdır. Bazı mezheplerde, hatta Hanefî mezhebinde, tövbelerinin kabul olunmadığını beyan ediyor. Allah (c.c) bizi muhafaza eylesin.

Hz. Ebû Bekir’in (r.a) sahabeliği Kur’ân-ı Kerîm’de sabittir. Bu sebeple onun sahabeliğini inkâr etmek “küfürdür”. Allah (c.c) bizi muhafaza eylesin.

Cenâb-ı Mevlâ (c.c) bize o kadar lütuf ve kerem etmiş ki, elhâmdulillah, bizler Müslüman olmakla birlikte, hem Ehl-i Beyt-i Nebvî’yi hem de sahabe-i kirâm’ı seviyoruz. Hiç kimseye de buğz ve adavet beslemiyoruz.

Kur’ân-ı Kerîm’de, Fetih sûresinin sonunda Cenâb-ı Mevlâ (c.c);

“Muhammed, Allah’ın elçisidir. Ve onunla birlikte olanlar kâfirlere karşı çetin, birbirlerine karşı da şefkat ve merhametlidirler. Onları rükû edenler, secde edenler olarak görürsün: onlar, Allah’tan bir lütuf ve hoşnutluk arayıp isterler. Belirtileri, yüzlerindeki secde izleridir. İşte onların Tevrat’taki vasıfları budur: İncil’deki vasıfları ise, Sanki bir ekin, filizini çıkarmış, derken onu kuvvetlendirmiş, derken kalınlaşmış, sonra sapları üzerinde doğrulup boy atmış (ki, bu) ekicilerin hoşuna gider. (Bu örnek) onunla kâfirleri

öfkelenmek içindir. Allah içlerinden îman edip Sâlih amellerde bulunanlara bir mağfîret ve büyük bir ecir vaat etmiştir”.

Yani Cenâb-ı Mevlâ (c.c) burada buyuruyor ki:

“Muhammed (s.a.v) Allah’ın (c.c) elçisidir, Onunla beraber olan Müslümanlar, kâfirlere karşı çok şiddetli, yani kâfirlerin safında babası bile olsa onu öldürür ama mü‘minlere gelince çok şefkatli ve merhametli, daima onları namazda görürsünüz ve onlar sadece Allah’ın rızasını talep ederler” (Fetih, 29)

Onlar bizim gibi değil, mal, servet sahibi değil, çoğu kere karınları aç, sırtı açık, fakir yoksul kimselerdir. Onları görünce, çoğu kere alınlarının secdeden dolayı pırıl pırıl parlamakta olduğunu fark edersiniz.

Tevrat’taki durumları böyle, İncil’deki durumları ise, başaklanmış, filizlenmiş ve kuvvetlenmiş bir ekine benzer, Cenâb-ı Mevlâ (c.c) onlarla, kâfirleri sinirlendiriyor. İşte bu âyette belirtiliyor ki, sahabelerden dolayı ancak kâfirler öfkeleniyor.

Demek ki, kim sahabeleri sevmezse Allah (c.c) muhafaza etsin onlara benzemiş olur. Âyette onları bizzat Allah (c.c) methediyor. Onun için, muhterem kardeşlerim, sakın sahabenin buğz ve adâvetini kalbimize sokmayalım. Onlar bizzat Peygamber Efendimiz’in (s.a.v) sohbetine katılmış ve en yüksek mertebeye çıkmış insanlardır.

Allah (c.c) bizi de onlardan ayırmasın ve mahşerde onlarla beraber haşreylesin inşallah.

Muhterem kardeşlerim!

Size biraz da “rüyadan bahsetmek istiyorum. Rüyalar çeşit çeşittir. Meselâ bazı rüyalar, rahmanî olup, dosdoğrudur ve Peygamber müjdesidir. Bazı rüyalar şeytanın müdahalesiyle olur. Sıkıntılı, korkulu vs. rüyalardır. Bazı rüyalar ise, insanın kafasına taktığı veya kalbinde olan bazı olayların olduğu rüyalardır.

Meselâ insan bu durumda düşündüğü şeyleri ya da yaşadığı hâli görür. Onun için kişi hayırlı rüya gördüğü zaman sevinip, rüyayı hoş görmeli, kötü bir rüya gördüğü zamanda hiç kimseye söylememeli ve yataktan kalktığı zaman da sol tarafına euzü besmele çekerek üç defa tükürür gibi üflemelidir. İnşallah o rüyanın olumsuz etkisi insanın üzerinden o zaman gider.

Bazen bazı kişiler kötü bir rüya görünce, hemen telefon açıp anlatıyor. O tür kötü rüya görüldüğü zaman anlatmayın. Dediğimiz gibi sol tarafa euzü besmele çekip üç defa tükürür gibi nefes verince, inşallah hiçbir şey olmaz.

Güzel ve rahat bir uyku için ve aynı zamanda güzel rüya görmek için ben sizlere şunu tavsiye ediyorum: Akşam yatarken, bir Fatıha, bir Âyet-el Kürsî, Li-ilâfî, İhlâs, felâk, Nâs sûrelerini okuyup, elinize üfledikten sonra bütün bedeninize mesh edin sonra otuz üç defa “Sûbhallah”, otuz üç defa “Elhâmdulillah”, otuz üç defa “Allahu Ekber" diye söylerseniz inşallah, hem rahat uyur, hem de güzel rüyalar görürsünüz.